

Capitolul 1

Coloseni 1

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: Urări de binecuvântare și mulțumiri	1
Versetele 6-9: „Adevărul Evangheliei”	3
Versetele 10-13: Umblarea vrednică de Domnul	5
Versetele 14-19: Gloria Fiului.....	7
Versetele 20–23: Împăcare și slujire	10
Versetele 24-29: Hristos în tine – desăvârșit în Hristos	12

Versetele 1–5: Urări de binecuvântare și mulțumiri

Coloseni 1.1-5: Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către sfinții și frații credincioși în Hristos care sunt în Colose: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, rugându-ne întotdeauna pentru voi, după ce am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți pentru toți sfinții, datorită speranței care vă este păstrată în ceruri; despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, ...

În versetul 1 Pavel se prezintă ca apostol. El nu era apostol, pentru că și-a atribuit singur această calitate sau pentru că cineva l-a convins să o facă. Nici nu era o ocupație, pe care și-o alesese singur sau la care fusese îndrumat de oameni. În spatele apostoliei sale se afla Dumnezeu. Dumnezeu a vrut ca el să fie apostol, iar acest fapt i-a conferit autoritate apostolică. Cine se opunea acestei autorități, se opunea de fapt lui Dumnezeu. Era necesar să sublinieze apostolia sa la începutul epistolei, deoarece erau în joc lucruri atât de importante. Pavel nu vestea *propria* părere despre aceste lucruri, ci adevărul lui Dumnezeu. Ascultarea de acesta însemna restaurarea erorilor și o nouă închinare față de Dumnezeu. A fi neascultător de acesta însemna stricarea vieții de credință.

Nu era doar autoritatea, prin care Pavel stătea deasupra credincioșilor, astfel încât să le poată da porunci. El îl numește pe Timotei co-expeditor și îl prezintă ca „fratele”. Timotei este fratele lui Pavel și al credincioșilor din Colose și el este, ca să spunem așa, veriga de legătură dintre Pavel și credincioșii din Colose. Pavel este deasupra lor ca apostol, dar ca frate, el este unul dintre ei. Legătura frățască creează atmosfera potrivită pentru exercitarea autorității sale. Când autoritatea este exercitată în această conștientizare, nu va exista dorința de a domina, ci dorința de slujire (compară cu 1 Petru 5.1-4; Luca 22.24-27; Ioan 13.13-16).

În versetul 2 el se adresează credincioșilor din Colose ca „sfinții și frații credincioși în Hristos”. Prin „frați” se referă atât la frați, cât și la surori. Acest cuvânt denumeste legătura familială pe care credincioșii o au între ei și indică schimbarea în comuniunea reciprocă. Legătura familială a credincioșilor din Colose avea încă câteva trăsături speciale. Era o familie „sfântă”, pe care Dumnezeu o separase pentru Sine. Era, de asemenea, o familie „credincioasă”. Aceasta se referă

Capitolul 1

mai mult la practica lor. Poziția lor înaintea lui Dumnezeu și practica vieții lor de credință erau în concordanță. Trebuie să ai ambele caracteristici pentru a putea înțelege adevărul acestei epistole.

La aceste caracteristici, Pavel adaugă „în Hristos... în Colose”. Pe de o parte, poți vedea că relația familială este de natură spirituală; Hristos este „elementul de legătură”. Pe de altă parte, este o relație trăită pe pământ, în locul numit Colose. Sper că numele „Colose” poate fi înlocuit cu numele adunării locale din care tu faci parte. Poți judeca singur dacă este așa.

După ce a prezentat expeditorii și a numit destinatarii, el are o dorință pentru credincioșii din Colose. El le dorește har, adică să trăiască conștient din harul care le-a fost dat. A trăi din har înseamnă a nu aștepta nimic de la sine, ci totul de la Dumnezeu. Consecința va fi „pacea”. Cine se bazează pe Dumnezeu în toate, are pace permanentă în suflet. El le dorește aceasta din partea „lui Dumnezeu, Tatăl nostru”. Dumnezeu este izvorul harului și al păcii. Vorbind despre El ca „Tatăl nostru”, el subliniază încă o dată legătura familială pe care el o are cu credincioșii din Colose.

După introducerea, în versetul 3 Pavel începe scrisoarea propriu-zisă. Primele sale cuvinte trebuie să le fi făcut bine credincioșilor din Colose. Nu ți-ar fi încurajator, dacă cineva ți-ar spune că mulțumește mereu pentru tine în rugăciunile sale? Mulțumești și tu pentru alții? Ai o legătură specială cu credincioșii pentru care mulțumești. Ești sensibil la starea lor spirituală. De îndată ce starea lor spirituală se schimbă în rău, te rogi pentru ei, tocmai pentru că simți că mulțumirea ta pentru ei este pusă la încercare.

Un cuvânt de mustrare este mai ușor acceptat de la cineva despre care știi că el mulțumește pentru tine. Când în viața cuiva apar lucruri care ți-ar diminua mulțumirea pentru el, acesta va fi motivul pentru a sta de vorbă cu el. Așa procedează Pavel aici. El avea o relație intimă cu Dumnezeu, pe care Îl cunoștea ca „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Prin cuvântul „nostru”, el pune din nou accentul pe comuniunea lui cu credincioșii din Colose, atât în relația lor cu Dumnezeu Tatăl, cât și cu Domnul Isus. Astfel, el ridică comuniunea, pe care o au, la un nivel divin. Aceasta este sfera în care el se află și din care el se adresează lor. În scrisoarea sa, el vine la ei, înconjurat, ca să zicem așa, de mireasma Locului preasfânt. El vrea ca ei s-o miroase și s-o guste, pentru ca să renunțe la tot ceea ce nu se potrivește cu aceasta.

În versetele 4-6, apostolul rezumă o serie de motive pentru recunoștința sa. Abia după aceea (începând cu versetul 9) vorbește despre subiectele pentru care se roagă. El nu-i văzuse niciodată. Alții îi povestiseră despre credința și dragostea lor. Nu putea să-și dorească dovezi mai bune că ei aveau natura divină. Ei mărturiseau despre Domnul Isus. Aceasta nu se întâmpla în ascuns. Nicăieri în Noul Testament nu suntem chemați să ne păstrăm credința pentru noi înșine sau să practicăm un fel de ucenicie secretă. Cine este cu adevărat convertit, va mărturisi aceasta în public.

Se spune că credința lor era „în Hristos Isus”. Sunt foarte mulți oameni care spun că ei „cred”. Desigur, ceea ce contează este în cine crezi (compară cu 2 Timotei 1.12). În ceea ce privește pe credincioșii din Colose, nu era nici o îndoială. Știi oamenii din jurul tău în cine crezi? Credința în oameni, sau în vise sau în sentimente nu oferă siguranță pentru credința cuiva.

Dacă există credință în Hristos, aceasta va fi legată cu dragostea pentru toți credincioșii. Și acest fapt a fost mărturisit despre credincioșii din Colose. Nu este posibil să-L iubești pe Dumnezeu și să-ți urăști fratele (1 Ioan 4.20). Verticalul și orizontalul aparțin unul altuia. Numai Dumnezeu îi cunoaște pe toți sfinții. De îndată ce cunoaștem un sfânt (un creștin adevărat), îl iubim. Nu pentru că este drăguț, ci pentru că aparține lui Hristos. Dragostea lor nu era sectară, limitată la un grup ales, ci îi cuprindea pe toți sfinții. Dragostea lor era pentru toți cei asupra cărora se extindea

Capitolul 1

dragostea lui Dumnezeu. Ei nu iubeau doar pe credincioșii din comunitatea locală, ci pe toți credincioșii, oriunde ar fi locuit. Acest exemplu merită să fie urmat de tine și de mine.

După „credință” și „dragoste”, Pavel vorbește în versetul 5 despre *speranță*. Aici ai triada bine-cunoscută (vezi și 1 Corinteni 13.13; 1 Tesaloniceni 1.3; 5.8). Speranța dădea conținut credinței și dragostei lor, era motivația lor. Nu există un motiv mai puternic pentru credința în Domnul Isus și pentru dragostea față de toți sfinții decât speranța care este păstrată în ceruri. Pavel mulțumește lui Dumnezeu că El a unit această nouă comunitate de credincioși cu cerul. Când te gândești la speranța din ceruri, inima ta va fi umplută cu conținutul acestei speranțe, care este Domnul Isus. Aceasta va avea ca rezultat faptul că îi vei iubi pe toți cei după care tânjește inima Domnului Isus.

Speranța era o parte din Evanghelia care le fusese predicată. Efectul Evangheliei nu se referă doar la prezent, la eliberarea de puterea păcatului. Evanghelia are și o semnificație pentru viitor, pentru intrarea în gloria eternă. Cum ar putea fi altfel? Hristos este acolo, iar noi suntem mântuiți pentru a fi cu El. Nu rămânem pentru totdeauna în această lume și nici nu avem aici casa noastră. Avem o speranță. Această speranță ne luminează calea prin lume.

Speranța în cer le-a dat așadar credincioșilor din Colose – și ție și mie – un imens stimulent să-i iubim pe frații noștri în credință. Vom fi împreună cu toți copiii lui Dumnezeu pentru totdeauna cu Domnul Isus în cer. Dacă această speranță este vie în tine, vei avea grijă să nu te cerți cu un credincios. Când ți s-a vestit Evanghelia, ai auzit tu și despre această speranță? În cazul credincioșilor din Colose, acest fapt era evident. În cazul meu, nu-mi amintesc să fi auzit. Dar între timp mi-am dat seama că speranța în cer este indisolubil legată de „Cuvântul adevărului Evangheliei”. Această expresie arată că Evanghelia este o veste bună a lui Dumnezeu pentru oameni, pură, neamestecată cu elemente umane. Așa a ajuns la ei, așa au crezut și asta i-a mântuit. Este ca și cum Pavel ar spune aici (ceea ce va detalia mai târziu): dacă știți asta, cum puteți fi deschiși la filosofia greacă și la tradițiile iudaice? A fost vreodată o filosofie în lume, care să fie vestită ca o veste bună, prin care oamenii să fi fost mântuiți, să fi primit o viață nouă și să fi adus roade?

Citește din nou Coloseni 1.1-5: - Mulțumește pentru o serie de trăsături frumoase ale fraților tăi și surorilor tale lor, când te rogi pentru ei.

Versetele 6-9: „Adevărul Evangheliei”

Coloseni 1.6-9: ... care a ajuns la voi, ca și în toată lumea, și aduce rod și crește, ca și între voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr: după cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul împreună-rob cu noi, care este un slujitor credincios al lui Hristos pentru voi, care ne-a și arătat dragostea voastră în Duhul. De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem ca să fiți umpluți de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală, ...

Vrem să ne uităm mai atent la trăsăturile Evangheliei. În primul rând, ai văzut că ea are de-a face cu speranța, adică cu viitorul. O a doua trăsătură este că această veste bună nu s-a limitat la poporul iudeu. Evanghelia a ajuns la coloseni, care erau în lume, și, de asemenea, a ajuns și la tine. A „ajuns la ei”. Este scris ca și cum ar fi vorba despre o persoană, care intră undeva. Și de fapt așa și este, pentru că în Evanghelie este prezentat Hristos. A treia caracteristică este că ea aduce roade

Capitolul 1

peste tot în lume, oriunde sunt credincioși. Ce a făcut Evanghelia în Colose se vede peste tot în lume, la fiecare credincios.

Evanghelia te-a adus în legătură cu Dumnezeu. Prin urmare, ea produce și în tine roade pentru Dumnezeu. Evanghelia a fost mai întâi sămânța care, în momentul în care ai auzit-o și ai crezut-o, a trezit în tine viața eternă. Prin aceasta, ești un rod al Evangheliei pentru Dumnezeu. Apoi, Evanghelia a devenit sămânța care produce roade în viața ta. Aceste roade sunt, de asemenea, pentru Dumnezeu. Mai întâi trebuie ca tu *să fii* un rod pentru a putea *aduce* roade. Acolo unde Evanghelia este acceptată, tu vezi roade și creștere, nu stagnare sau declin. Aceasta este marea diferență între creștinism și toate celelalte religii, în special sistemul iudaic. Toate religiile cer roade de la om, fără ca acesta să se schimbe interior. Creștinismul, pe de altă parte, aduce mai întâi o schimbare interioară prin convertire și o viață nouă, iar apoi roada și creșterea devin vizibile.

Evanghelia, care este predicată, este desăvârșită în sine. Nu trebuie să încerci să o îmbogățești, să o îmbunătățești sau să o simplifici. Ea nu poate fi îmbogățită sau îmbunătățită prin nimic. Ceea ce poate deveni mai bogat și mai bun este rodirea și creșterea. Vestirea Evangheliei este partea lui Dumnezeu, rodirea și creșterea sunt partea ta. Poți sta în calea rodniciei și creșterii prin faptul că permiți în viața ta tot felul de lucruri, pe care Domnul nu le dorește. Aceasta se întâmplă când uiți „harul lui Dumnezeu”, pe care l-ai „cunoscut în adevăr”. Îți mai amintești cum ai mers la cruce cu păcatele tale? Atunci ai recunoscut că numai prin harul lui Dumnezeu puteai fi mântuit. Ai recunoscut că adevărul lui Dumnezeu se aplică și ție, când El declară: „... pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Ai recunoscut și mântuirea Lui în Hristos, pe care El ți-a oferit-o din har. Te-ai convertit, ai viața eternă și ești în stare să dai roade și să crești. Continuă să te minunezi de harul lui Dumnezeu, pe care l-ai recunoscut cu sinceritate. Nu aveai dreptul la el. Este un dar din cer. Atunci vei înțelege repede când vor apărea în viața ta lucruri care întârzie sau chiar împiedică procesul de a aduce roade și de a crește.

Oamenii care voiau să câștige influență printre credincioșii din Colose învățau lucruri care erau în contradicție cu învățăturile lui Epafră. Dacă intenția lor rea ar fi reușit, credincioșii din Colose nu ar mai fi adus roade și nu ar mai fi crescut. Epafră le adusesese Evanghelia curată. El era instrumentul convertirii lor. Fără niciun fel de gelozie, Pavel menționează slujba, pe care Epafră o făcuse acolo. Pavel subliniază astfel corectitudinea învățăturilor lui Epafră. El vorbește despre Evangheliile ca fiind o „învățătură”. Și ea este așa. Nu este o dogmă, ci o învățătură care înseamnă *viață*. Nu numai la nașterea din nou, ci în tot ceea ce această viață conține după aceea. O frumoasă descriere a acestei învățături o poți citi în Tit 2 (Tit 2.10–15).

Pe lângă învățatura lui Epafră, Pavel subliniază și colaborarea sa cu el. El îl numește „preaiubitul împreună-rob cu noi”. Pavel îl pune pe Epafră pe același nivel cu sine și cu Timotei și, prin cuvântul „preaiubit”, exprimă legătura lui deosebită cu Epafră. Când slujitorii vorbesc astfel unul despre altul, se întâlnesc astfel, atunci nu mai este loc pentru gânduri josnice de rivalitate. Pavel laudă și credincioșia lui Epafră în slujba lui pentru Hristos. Fidelitatea este cea mai importantă calitate pentru orice slujire făcută pentru Domnul (1 Corinteni 4.2). Domnul nu răsplătește un dar sau succesul, ci fidelitatea (Matei 25.11). Acest fapt ar trebui să fie o mare motivație pentru tine și pentru mine, ca să trăim în întregime pentru El și să nu fim invidioși pe ceea ce fac alții.

Slujirea sa cu credincioșie pentru Hristos s-a manifestat în grija lui pentru credincioșii din Colose. Slujirea sa nu s-a oprit la predicarea Evangheliei. El a continuat să îngrijească de ei. Văzând pericolul că aceștia se vor abate de la Hristos, el i-a căutat pe Pavel și Timotei. El nu a vorbit doar despre ereziile, care amenințau să pătrundă. El a vorbit și despre dragostea creștină profundă și

Capitolul 1

sinceră a credincioșilor din Colose, a cărei sursă era Duhul. Aceasta era în același timp dovada că nu era încă prea târziu pentru corectare. Duhul încă lucra în mod autentic în ei.

După această introducere plină de recunoștință, în versetul 9 Pavel le spune că, din momentul în care a auzit de convertirea lor, s-a rugat neîncetat pentru ei. Aici vezi cel mai bun mod de a-ți menține viu interesul spiritual pentru anumiți credincioși. Pavel le împărtășește și conținutul rugăciunii sale pentru ei. Din aceasta poți învăța cum și pentru ce să te rogi pentru alții.

Rugăciunile și cererile noastre au legătură cu perspectiva noastră asupra interesului lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Dacă am fi mai conștienți de interesul profund al lui Dumnezeu pentru toți ai Săi, nu ne-am ruga mai mult pentru ei și nu ne-am gândi mai puțin la problemele noastre? Adesea semănăm mai mult cu Avraam, care a cerut pentru sine: „... ce-mi vei da?” (Geneza 15.2), decât cu Avraam, care stătea înaintea Domnului, îl adora și se ruga pentru alții (Geneza 18.23-33). Pavel seamănă mai mult cu acesta din urmă.

În primul rând, el se roagă ca ei să cunoască pe deplin voia lui Dumnezeu și să fie împliniți prin ea. Apostolul nu se mulțumește cu mai puțin. Voia lui Dumnezeu ar trebui să le umple toată gândirea și tot câmpul vizual. Atunci nu mai este loc pentru voia noastră sau pentru erezii, care pot apărea. Totuși, împlinirea voii lui Dumnezeu nu este o chestiune de ascultare oarbă. De aceea, apostolul cere apoi toată înțelepciunea și discernământul spiritual. Acestea te fac capabil să împlinești voia lui Dumnezeu în viața ta în mod corect și cu discernământ spiritual.

Citește din nou Coloseni 1.6-9: - Ce adevăruri ale credinței sunt legate de Evanghelie?

Versetele 10-13: Umblarea vrednică de Domnul

Coloseni 1.10-13: ... ca voi să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale, pentru orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie; mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, ...

Începând cu versetul 10 ajungem la esența epistolei. Este vorba despre „umblarea vrednică de Domnul”. Aceasta nu este spus unui grup select, unor super-creștini, ci tuturor creștinilor credincioși. De asemenea, nu este un concept care duce la formarea unor predicatori instruiți, capabili să-și transmită cunoștințele unor grupuri mari de oameni. Nu, este o misiune care trebuie să aibă prioritate maximă pentru fiecare credincios. Aici ești chemat la o umblare în conformitate cu demnitatea Domnului. Prin urmare, trebuie să cunoști bine această demnitate. Ei bine, ea îți este prezentată în detaliu începând cu versetul 16.

Faptul că El este numit „Domn” te pune în relație cu poziția pe care Domnul Isus o ocupă acum, o poziție pe care El a primit-o de la Dumnezeu (Faptele apostolilor 2.36). Așadar, pe lângă cunoașterea demnității Lui, este important să recunoști drepturile Lui ca Domn în fiecare domeniu al vieții tale. Cunoașterea demnității Lui și recunoașterea domniei Lui vor avea ca rezultat faptul că întreaga ta umblare va fi o plăcere pentru Dumnezeu. În această umblare, Dumnezeu va recunoaște imaginea Fiului Său. El Se bucură de aceasta.

Și acum trebuie să vezi ce alte efecte minunate are o astfel de schimbare. În primul rând, se vorbește despre „orice lucrare bună”. Poți înțelege aceasta ca pe un rod bogat; fiecare lucrare bună

Capitolul 1

este un rod anume. Rodul, lucrarea bună, este rezultatul legăturii tale cu Domnul Isus ca vița adevărată (Ioan 15.5). Uneori, suntem fericiți dacă facem o singură lucrare bună. Dar Dumnezeu nu este mulțumit de asta. El îți dă toate mijloacele necesare pentru a face orice lucrare bună. Tu folosești aceste mijloace când asimilezi versetele anterioare și următoare și le lași să acționeze în viața ta. Când Dumnezeu te înzestrează atât de bogat cu aceste mijloace, nu trebuie să te mulțumești să faci ceva bun din când în când.

La fel ca în versetul 6, și aici, după rodire urmează creșterea. Când ne gândim la rodire, ne gândim mai mult la bucuria celui pentru care sunt destinate roadele. De aceea, aceasta este pe primul loc. Când ne gândim la creștere, ne gândim la viața care se dezvoltă, la un proces de creștere, de maturizare. Este vorba despre credincios. Nu este vorba aici de creștere *în* cunoașterea lui Dumnezeu, ci de creștere *prin* cunoașterea lui Dumnezeu, care există deja. Dacă aplicăm în viața noastră ceea ce știm despre El, vom crește. Prin urmare, este o absurditate să auzi afirmația că viața practică creștină contează, și că nu este importantă cunoașterea. Fără cunoaștere, nu este deloc posibil să crești în credință și să pui în practică creștinismul. De altfel, este o eroare să presupui că poți pune ceva în practică fără să știi cum se face. Aceasta este valabil atât pentru viața socială, cât și pentru viața spirituală.

În societate vezi, de asemenea, că oamenii care vorbesc în cunoștință de cauză emană putere. Puterea ta de a umbla în mod vrednic de Domnul stă în cunoașterea lui Dumnezeu. Cu cât Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu, cu atât ești mai puțin predispus la împotrivire și la tot felul de rătăcirii. Ești întărit cu „toată puterea”; există putere pentru a birui orice formă de împotrivire. Aceasta nu este o putere provenită dintr-o sursă pământească, umană. Atunci nu ar exista nicio garanție a victoriei. Nu, puterea ta provine din gloria cerească, din gloria lui Dumnezeu, din gloria Domnului Isus. Aceasta este sursa cu care ești conectat și nimic nu poate să o învingă.

Această putere nu este doar capabilă să facă față atacurilor *violente*, ci și atacurilor *de lungă durată*. Atâta timp cât ești pe pământ, va exista împotrivire. Puterea acestei forțe este că, prin ea, poți suporta totul! Și în timp ce perseverezi, rămâi răbdător și chiar bucuros. Nu experimentezi asta la oamenii care nu-L cunosc pe Hristos. Poate că ei au o rezistență enormă și pot suporta multe atacuri. Însă răbdarea are un sfârșit, ca să nu mai vorbim de bucurie. Creștinul credincios, care este cu toată inima orientat spre Hristos, este capabil, în loc să ceară cu nerăbdare să fie eliberat de suferință, să îndure suferința cu răbdare și chiar cu bucurie (1 Petru 1.6-9). Aceasta este minunea puterii adevărate; ea nu constă în realizarea de fapte eroice sub formă de minuni și semne, cum ar fi vindecări, învieri și alungarea demonilor. Ești întărit cu toată puterea – norma pentru aceasta este Hristos în gloria Sa – pentru a fi răbdător și îngăduitor într-o lume în care, în viața ta cu Dumnezeu, treci prin neazuri și suferințe. Nu există o dovadă mai clară a puterii decât tocmai această atitudine.

O umblare în această atitudine aduce bucurie. Această bucurie este îndreptată către Tatăl și se exprimă prin recunoștință față de El. Prin aceasta, ești ridicat deasupra circumstanțelor. Gândurile tale sunt îndreptate către ceea ce Tatăl a făcut pentru tine și ceea ce ți-a dat. Când vezi asta, nu poți decât să-I mulțumești. El te-a făcut deja capabil să te bucuri, împreună cu toți sfinții care aparțin Adunării, de moștenirea în lumina prezenței lui Dumnezeu. Aceasta este ceva deosebit! Aici nu scrie că El te va face capabil într-o zi. Nici nu scrie că ești capabil, dar că trebuie să crești în această capacitate. Nu este vorba deloc despre asta. Capacitatea ta este un fapt stabilit. Ai primit-o prin natura ta nouă. Ești născut din Dumnezeu, ai primit natura lui Dumnezeu și, prin aceasta, poți fi în lumina lui Dumnezeu.

Capitolul 1

Cu toate acestea, moștenirea este în viitor. Petru vorbește și el despre aceasta (1 Petru 1.3-4). Moștenirea este ceea ce Domnul Isus va poseda când va domni peste toate. Atunci vei domni împreună cu El. Tu moștenești de la Dumnezeu ca fiu al Său (Romani 8.17), ceea ce înseamnă că primești moștenirea de la Tatăl tău. Tatăl, care ți-a dat dreptul la moștenire, te-a pregătit să o primești și să te bucuri de ea.

Totuși, trebuia să se întâmple ceva cu tine, prin care să devii capabil să ai parte de această moștenire! Pentru că, la început, nu aparțineai luminii, ci dimpotrivă, întunericului. Erai sub puterea lui, întunericul te ținea captiv. Stăpânul întunericului, satan, era stăpânul tău. Cine stă în întuneric nu vede nici cea mai mică rază de lumină. Nu are niciun punct de orientare, nu știe unde se află și încotro se îndreaptă. Cât de mare este întunericul s-a văzut când Domnul Isus a venit ca Lumină. Dar întunericul a rămas (Ioan 1.5), pentru că oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3.19). Puterea întunericului asupra oamenilor s-a arătat cel mai clar când oamenii L-au prins și L-au omorât pe Domnul Isus (Luca 22.53). Dar harul lui Dumnezeu este mai mare. Domnul Isus a biruit puterea întunericului. El a înviat dintre morți. Drept urmare, El, care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, a luminat și în inima ta și te-a salvat de sub această putere (2 Corinteni 4.6).

Dar nu s-a oprit aici. După ce te-a salvat, nu ai ajuns într-un fel de țara nimănui. Tatăl nu te-a trimis înapoi într-un paradis restaurat. Este mult mai minunat: El te-a mutat în Împărăția Fiului Său preaiubit. În această Împărăție, Fiul este centrul. Atmosfera acestei Împărății este dragostea Tatălui pentru Fiul Său. Când te gândești la o împărăție, te gândești la domnie și supunere. Așa este și aici, dar totul este încorporat în dragostea Tatălui pentru Fiul Său. Deci nu este „doar” o atmosferă, ci este vorba despre Persoane divine. Tu ești deja în legătură cu Tatăl și cu Fiul, iar dragostea lor te înconjoară deja. Nu știu dacă se poate imagina ceva mai mare.

Citește din nou Coloseni 1.10-13: - Analizează toate binecuvântările enumerate aici de Pavel. Mulțumește-I Tatălui pentru fiecare binecuvântare.

Versetele 14-19: Gloria Fiului

Coloseni 1.14-19: ... în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. Și El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate; pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El ...

Toate binecuvântările anterioare au devenit posibile prin Domnul Isus. Tu ai putut fi salvat de sub puterea întunericului numai prin răscumpărare. Răscumpărarea nu este doar o faptă puternică, ci ea a fost posibilă numai prin plata unei răscumpărări. Domnul Isus a plătit pe cruce cu sângele Său pentru răscumpărarea ta (1 Petru 1.18). El Și-a dat viața (Matei 20.28). Prin aceasta, tu ai devenit proprietatea Lui (1 Corinteni 6.20). Tot ceea ce facem acum cu viața noastră pentru noi înșine, de fapt i-o furăm Lui, pentru că noi Îi aparținem în întregime.

Există încă o consecință minunată a prețului, pe care El l-a plătit: toate păcatele tale sunt iertate! Poate că încă nu ești conștient de acest fapt? Ce pagubă. Ai putea fi liber, dar încă te apasă povara

Capitolul 1

datoriei. Ai dreptul să fii liber, și totuși mergi pe calea ta suspinând? Fii liniștit – și această problemă este complet rezolvată prin sângele Domnului Isus. Păcatele tale sunt iertate, au dispărut, au dispărut pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu. El nu le mai vede și nu-și mai amintește de ele. Te îndoiești vreodată de asta? Atunci ascultă mărturia Scripturii: „... și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7).

Răscumpărarea și iertarea sunt date de Dumnezeu și realizate prin Hristos. Astfel, orice întrebare incomodă, care îți vine în minte sau care ți se pune, poate primi un răspuns satisfăcător. Mă gândesc la oamenii care vor să-ți conteste dreptul la moștenire. Sau poate te consideri incapabil să te bucuri de binecuvântarea corespunzătoare. Poți spune – cu smerenie, dar cu bucurie și cu siguranță – că ești mântuit și că ai primit iertarea păcatelor. Ești în măsură să te ocupi pe deplin de „Fiul dragostei Sale”. Când Îi mulțumești Tatălui, ajungi automat să vorbești despre Fiul (Ioan 5.23). S-ar putea spune: dacă Tatăl este sursa tuturor binecuvântărilor, atunci Fiul este canalul prin care toate binecuvântările vin la tine. Fiul a îndeplinit toate planurile cu prețul vieții Sale. Aici este vorba de laudă. Mulțumește Tatălui, care este izvorul tuturor binecuvântărilor! Mulțumește Fiului dragostei Sale, care este canalul prin care toate binecuvântările vin la tine!

Și cine este Fiul dragostei Sale, care ne-a făcut accesibile aceste binecuvântări? Apostolul îl prezintă acum pe Domnul Isus, nu numai pentru a-ți înviora inima, ci pentru a o umple, astfel încât să nu mai fie loc pentru nimic altceva. El descrie pe rând

1. cine este Hristos în *Sine* și
2. ce este El în *lucrările* pe care le-a săvârșit și, după aceea,
3. ce este El în *ai Săi*.

El este chipul lui Dumnezeu, adică Locțiitorul, Reprezentantul lui Dumnezeu. Numai El poate fi asta, pentru că El Însuși este Dumnezeu. Aceasta include egalitatea perfectă a Fiului cu Tatăl, în ființa Sa, în natura Sa și în existența Sa ca Cel Veșnic (Ioan 14.9; 1.18). Numai prin El putem ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

El este și Cel întâi-născut (Romani 8.29; Evrei 1.6; Apocalipsa 1.5) al întregii creații. Aceasta nu înseamnă că El este primul născut dintre toți. Aceasta descrie locul sublim al Fiului, care este ridicat deasupra tuturor. Se referă la ierarhie. Vezi aceasta și la Solomon. El nu era primul fiu născut al lui David (1 Cronici 3.1). Cu toate acestea, El este numit „întâi-născut” (Psalmul 89.27).

Domnul Isus nu este o creatură. El nu este „Primul creat”. El este deasupra tuturor lucrurilor create. El este Creatorul. El este Cel întâi-născut, pentru că El a creat toate. Dacă Creatorul, prin faptul că Se naște ca Om, intră în propria Sa creație, nu poate fi altfel decât să fie Cel întâi-născut. El este Capul creației.

Deși există trei Persoane în Divinitate, creația este întotdeauna atribuită Fiului (Ioan 1.3; Evrei 1.1,2). Tot ceea ce este în ceruri și pe pământ, adică în întregul univers, atât în forma sa vizibilă, cât și în cea invizibilă, Îi datorează Lui existența. Tronurile, domniile, stăpânirile și autoritățile par a fi referiri la diferite puteri îngerești (Efeseni 6.12; 1 Petru 3.22). Oricât de impresionantă ar fi lumea îngerilor, gloria Fiului, care i-a creat, este infinit mai mare. Întreaga lume îngerească este chemată să-L adore și să-L slujească (Evrei 1.6,7). El i-a creat prin propria Sa putere („prin El”; literal: „în El”). El a făcut-o personal („prin El”). Și a făcut-o pentru propria Sa glorie („pentru El”). El este originea, instrumentul și scopul creației. Aceasta exclude orice închinare la altcineva sau altceva.

Capitolul 1

Cuvintele „și El este mai înainte de toate” din versetul 17 exprimă faptul că El este Fiul etern, Cel care există dintotdeauna, El era înainte de creație. El are o existență eternă. El se află în afara creației, El nu face parte din ea; El Însuși nu este o creatură. El arată aceasta și prin faptul că susține toate prin propria Sa putere (Evrei 1.3). El nu numai că a chemat totul la existență, ci și existența actuală se datorează Lui. Planetele parcurg traiectoria lor prescrisă numai pentru că El le-a indicat-o și le menține pe ea. Dacă El Și-ar retrage mâna pentru o clipă, lumea ar înceta să existe.

După gloria Sa ca și Cap al creației, Pavel vorbește în versetul 18 despre faptul că Domnul Isus este Cap și în alt sens. S-ar putea spune că, așa cum El este Capul primei creații, El este și Capul noii creații. Capul simbolizează autoritatea și domnia, precum și viața și creșterea. Aceasta este valabil și pentru noua creație, pentru Adunare. Ea Îi datorează existența. El este începutul și originea ei (Apocalipsa 3.14). El este, în sens absolut, începutul tuturor lucrurilor, dar El Însuși nu are început.

Există însă o mare diferență între modul în care a luat naștere prima creație și modul în care a luat naștere a doua creație. Prima a luat naștere prin Cuvântul puterii Lui. Pentru a deveni Capul noii creații, El a trebuit însă să devină Om și să moară, pentru a învia dintre morți. Învierea Domnului Isus este începutul nou pentru Dumnezeu. Prin aceasta a luat naștere Adunarea, numită aici *Trup*. Se poate compara cu modul în care Eva a fost formată din Adam. Dumnezeu l-a adormit pe Adam într-un somn de moarte. În timpul acestui somn de moarte, Dumnezeu a luat o coastă din trupul lui și a format o femeie din ea. Când Adam a văzut-o, a spus: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea” (Geneza 2.21-23). Pavel aplică acest fapt la Hristos și Adunare (Efeseni 5.30). Adunarea este trupul lui Hristos, iar Hristos este Capul ei. El conduce trupul și îi dă ce are nevoie.

Domnul Isus nu ocupă primul loc doar în prima sau vechea creație; El este Capul și Cel întâi-născut și în noua creație. În noua creație, El este Cel întâi-născut dintre morți. Asta nu înseamnă că El a fost primul care a înviat dintre morți. Au mai fost și alții care au înviat dintre morți înaintea Lui. Dar și aici El este Cel întâi-născut, pentru că El are întâietate față de toți cei care au înviat sau vor învia dintre morți. El este primul, pentru că prin învierea Sa a devenit viu pentru totdeauna (Apocalipsa 1.18). Prin înviere, El a intrat într-o altă lume și a deschis-o astfel pentru alții. Toți cei care cred în El vor urma învierea Sa. Ceea ce este deosebit în această poziție este că, prin învierea Sa, El ocupă primul loc în toate *ca Om*.

Ca Dumnezeu, El are gloria Creatorului. Dar El S-a făcut Om pentru a putea muri ca om. Ca Om, El a înviat dintre morți și ca Om a intrat în cer. El S-a făcut Om pentru a rămâne Om în eternitate. Acest fapt nu-I diminuează gloria, ci o mărește.

Aceasta se vede în cuvintele versetului 19: „Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El”. În Domnul Isus – pentru că El este acest „în El” – locuia cu bucurie Dumnezeuul trinitar. Așa a fost când a venit pe pământ, când a făcut lucrarea lui Dumnezeu și când S-a întors în cer. Dumnezeu Însuși a fost revelat în toată plinătatea Sa, fără nicio limitare, în Persoana lui Hristos. În El, Dumnezeuul trinitar este inclus în noul început. Cât de mare este gloria Lui!

Citește din nou Coloseni 1.14-19: - Ce glorii ale Domnului Isus ai descoperit în acest pasaj?

Versetele 20–23: Împăcare și slujire

Coloseni 1.20-23: ... și, prin El, să împăce toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui, dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost predicată oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am devenit eu, Pavel.

În versetele anterioare ai văzut că gloria Fiului a fost prezentată ca fiind Cap în două sensuri:

1. El este Cap al creației
2. El este Cap în înviere

Vei vedea și mai multe glorii care sunt, de asemenea, în legătură, pe de o parte, de vechea creație și, pe de altă parte, de noua creație sau de înviere.

La fel, există și două împăcări:

1. cea a creației și
2. cea a sfinților (credincioșilor), care formează Adunarea (versetele 20-22).

De asemenea, există două slujiri, care provin de la El:

1. slujba Evangheliei, care este predicată în întreaga creație și
2. slujba pentru Adunare (versetele 23-25)

Mai întâi citim despre împăcarea tuturor lucrurilor, adică a creației. Prin împăcare se creează o relație de pace acolo unde înainte era vrăjmășie (Romani 5.10). Prin păcat, între om și Dumnezeu a apărut vrăjmășie. Omul a atras creația în păcatul său. Creația se află încă sub stăpânirea lui satan (Ioan 12.31). Prin lucrarea Sa de pe cruce, Domnul Isus a zdrobit puterea lui satan. Păcatul va fi îndepărtat din lume datorită lucrării săvârșite o dată pentru totdeauna (Ioan 1.29; Evrei 9.26). Vom vedea rezultatul deplin al lucrării Sale când Domnul Isus Își va exercita public domnia. Pentru Dumnezeu și pentru credință, El are deja această domnie (Matei 28.18; Evrei 1.8,9).

Când va fi îndepărtat tot ceea ce a provocat deranjamentul, pacea va putea veni. Această pace a fost realizată pe cruce și ea va fi savurată în Împărăția păcii și în eternitate. Aceasta va însemna o ușurare pentru tot ceea ce acum încă suspină sub puterea păcatului rău și distrugător, sub domnia lui satan (Romani 8.22). Pacea se întemeiază pe „sângele crucii Lui”, adică pe crucea lui Hristos. Pe cruce, Domnul Isus Și-a vărsat sângele. Pentru că este sângele Mielului fără cusur și fără pată – Petru îl numește „sângele prețios” (1 Petru 1.19) –, această temelie este de nezdruccinat și își păstrează valoarea eternă. Tu poți spune astfel: temelie împăcării a fost pusă prin sângele Domnului Isus, împăcarea lucrurilor de pe pământ și din cer cu Dumnezeu este încă în viitor. Prin împăcarea tuturor lucrurilor nu se înțelege, desigur, împăcarea oamenilor neconvertiți, nici a lui satan și a demonilor săi. Ei nu vor fi împăcați, ci ei vor fi supuși lui Hristos (Filipeni 2.10). Este vorba despre „lucrurile” de pe pământ și din cer, despre lumea materială. Doctrina împăcării universale este o erezie grosolană, o minciună a lui satan.

Așadar, împăcarea tuturor lucrurilor urmează să aibă loc. Cu toate acestea, există oameni care sunt deja împăcați, printre care te numeri și tu. Laudă-L pe Domnul pentru aceasta! În credință, ți-ai pus mâna pe sângele lui Hristos, vărsat și pentru păcatele tale. Înainte de a crede, erai în afara

Capitolul 1

împăcării, erai străin de ea și chiar îi erai ostil. Aceasta se manifesta în faptele rele, pe care le făceai.

Pentru ca tu să poți fi împăcat, Domnul Isus a trebuit să devină Om. El a purtat păcatele tale „pe trupul Său” (1 Petru 2.24). Moartea Lui este dovada sigură că El a purtat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele tale. Moartea este plata păcatului (Romani 6.23). În același timp, însă, împăcarea a avut loc prin moartea lui Hristos. Moartea Lui este temelia sigură, pe care se bazează împăcarea. Ca urmare, tu ai parte de favoarea lui Dumnezeu. El te vede ca fiind sfânt, adică desăvârșit în ochii Lui. Nu ți se mai poate imputa nimic. Nu se poate ridica nici o acuzație împotriva ta, care să aibă șanse de succes. Dumnezeu, oamenii și satan nu pot găsi nimic, pe care să poată să ți-l reproșeze. Moartea lui Hristos a rezolvat totul. Hristos te prezintă înaintea Lui ca rezultatul desăvârșit al lucrării Sale desăvârșite, în lumina desăvârșită a lui Dumnezeu, astfel încât niciun cusur nu poate fi aruncat asupra ta. Cerințele drepte ale lui Dumnezeu au fost îndeplinite pe deplin prin lucrarea de împăcare a lui Hristos, astfel încât nu poate fi ridicată nicio întrebare cu privire la legitimitatea ei.

După asigurările oferite de credință, urmează un „dacă”. Aceasta pare să facă nesigur ceea ce a fost spus anterior, ca și cum ar depinde totuși de efortul nostru pentru a avea parte de aceasta și a o păstra. Puterea acestui „dacă” constă însă în faptul că pleava este separată de grâu. Scopul este de a încuraja credința și de a condamna pe creștinii de nume, care sunt încrezuți în sine. Un creștin de nume mărturisește doar cu gura că este creștin. El nu s-a dus niciodată la Dumnezeu cu pocăință pentru păcatele sale. El nu a experimentat niciodată în credință puterea sângelui lui Hristos pentru iertarea păcatelor sale. Nu poți avea parte de binecuvântările menționate mai sus decât dacă credința ta este adevărată și aparții cu adevărat Domnului. Pentru aceasta, trebuie să spui „da” din toată inima. Vei dovedi aceasta rămânând în credința care ți-a fost dată prin Evanghelie și pe care ai acceptat-o.

Ceea ce spune Pavel aici nu are scopul de a te face să te îndoiești ulterior. Ci tocmai pentru a te încuraja. Căci sigur tu ești de acord cu Pavel, că credința se arată prin faptul că rămâi ferm în ea, chiar și atunci când întâmpini rezistență? În credința ta vei întâmpina împotrivire, atât prin vrăjmășia oamenilor, cât și prin lingușirea învățătorilor eronați. Dacă credința ta este adevărată, ești bine întemeiat și ferm și nu te vei lăsa abătut de la speranța Evangheliei. Dacă credința ta nu este adevărată, acest lucru se va vedea.

„Speranța Evangheliei” nu este speranța de a fi mântuit prin Evanghelie, ci este Hristos. Evanghelia nu este o colecție de reguli, pe care trebuie să le respecți; conținutul Evangheliei este o Persoană. Dacă ești unit cu El prin credință, nu vei permite nimic care să-ți ascundă sau să-ți ia vederea de la El. Această dorință după El este prezentă în fiecare care Îl iubește cu adevărat. Nu mă îndoiesc că este așa și în cazul tău. Ai auzit această Evanghelie, la fel cum au auzit-o și credincioșii din Colose (versetul 6).

Pavel a devenit un slujitor al acestei Evanghelii. Domeniul slujirii sale era întreaga creație. Evanghelia este valabilă în întreaga lume și universal aplicabilă (Matei 28.19; Marcu 16.15; Faptele apostolilor 1.8). Slujba lui era îndreptată în special către toate popoarele de sub cer (Galateni 2.7), deși cu siguranță nu îi excludea pe iudei. În dragostea lui pentru ei, oriunde ajungea, el le adresa mai întâi lor Cuvântul (Faptele apostolilor 13.46; Romani 1.16). Evanghelia nu era însă limitată la granițele Israelului. Ea se extindea până la marginile pământului (Faptele apostolilor 1.8).

Capitolul 1

Întreaga „creație, care este sub cer” era domeniul de slujire al lui Pavel. Aici poți vedea o legătură cu faptul că Hristos este Capul creației. După cum ai citit, aceasta se referă la toate lucrurile din cer și de pe pământ. În același timp, aceasta indică faptul că există o diferență față de Evanghelie. Cuvintele „de sub cer” arată că Evanghelia nu este predicată în cer, ci pe pământ. Evanghelia se adresează oamenilor de pe pământ și nu îngerilor din cer. Aceeași diferență ai văzut-o și în cele două părți ale împăcării. Împăcarea *tuturor lucrurilor* nu înseamnă că toți oamenii vor fi împăcați. Numai oamenii care cred în Domnul Isus vor fi împăcați. Aceasta se întâmplă exact în momentul în care ei își mărturisesc păcatele și cred că sângele Lui acoperă păcatele lor înaintea lui Dumnezeu.

Pavel a *devenit* slujitor al Evangheliei. Domnul Isus l-a pus în această slujbă (1 Timotei 1.12). Înainte era un hulitor, un persecutor al Adunării (1 Timotei 1.13). Acum era atât predicator, cât și învățător (1 Timotei 2.7). El propovăduia Evanghelia tuturor oamenilor și îi învăța pe cei care ajunseseră la credință și astfel făceau parte din Adunare. Slujba lui pentru Adunare este menționată în versetele următoare.

Citește din nou Coloseni 1.20-23: - Ce înveți din aceste versete despre împăcare?

Versetele 24-29: Hristos în tine – desăvârșit în Hristos

Coloseni 1.24-29: Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei; pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos. Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere.

În versetul 23, Pavel a început să vorbească despre slujba sa. El a vorbit despre slujba sa în Evanghelie, pe care a propovăduit-o „oricărei făpturi de sub cer”. Acum vorbește despre cealaltă slujbă a sa, despre slujba pentru Adunare. Slujba sa are, de asemenea, două laturi, așa cum Hristos este Cap în două sensuri și așa cum împăcarea este eficientă în două sensuri. Și slujba lui se referă, pe de o parte, la creație și, pe de altă parte, la înviere.

Hristos este, așadar, Cap în două sensuri:

1. Cap peste creație și
- 2 Cap al trupului

Apoi, există o dublă împăcare prin Hristos:

1. a tuturor lucrurilor (mai târziu)
2. a persoanelor (deja acum)

În afară de aceasta, există o dublă slujbă a lui Pavel:

1. pentru Evanghelie și
2. pentru Adunare

Slujirea pentru Adunare a fost pentru Pavel însoțită de suferință. El a suferit pentru a face cunoscut Bisericii adevărul. Pentru aceasta a fost închis. Despre aceste suferințe, el le spune credincioșilor

Capitolul 1

din Colose că ele au fost pentru ei („pentru voi”). Suferința lui pentru Adunarea universală a însemnat suferință pentru adunarea locală. În adunarea locală vezi ceea ce este valabil pentru Adunarea universală. Pavel numește această formă de suferință o completare a suferințelor lui Hristos pentru Adunarea Sa. El nu vorbește aici despre suferințele *pentru* Hristos, ci *de la* Hristos. Suferințele sale aveau același caracter ca și suferințele lui Hristos. Desigur, asta nu înseamnă că a suferit în aceeași măsură și cu atât mai puțin din cauza împăcării. Împăcării nu-i lipsește nimic, ea este completă în sine. Prin suferințele Sale pe cruce, prin sângele propriului Său Fiu, Dumnezeu a cumpărat Adunarea (Faptele apostolilor 20.28).

Nu, aici este vorba despre suferințele Domnului Isus ca martor al lui Dumnezeu pe pământ. În mărturia Sa, Domnul Isus L-a revelat pe Dumnezeu. Acest fapt l-a adus suferințe nespuse de mari, deoarece omul nu a vrut să renunțe la calea sa păcătoasă și la faptele sale păcătoase. Domnul Isus a revelat pe Dumnezeu în viața Sa pe pământ, dar nu toate planurile eterne ale lui Dumnezeu (Ioan 16.12). Abia când Duhul Sfânt a venit pe pământ, credincioșii au primit prin apostolul Pavel înțelegerea planurilor lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.27). Mărturisirea acestui adevăr i-a adus lui Pavel suferințe nespuse de mari. Acestea nu erau suferințe suplinitoare, ci suferințe complementare. Pe pământ, Domnul nu putea suferi pentru acest adevăr, deoarece el nu fusese încă revelat.

Pavel nu considera suferințele sale pentru Adunare ca un rău necesar. El se bucura de ele. El vedea Adunarea ca trup al lui Hristos, ca o comunitate de oameni care era legată în mod deosebit cu Hristos. El vedea ce însemna Adunarea pentru inima lui Hristos. De aceea, el nu se ferea de suferințe, ci se expunea lor.

El voia ca toți cei care aparțineau Adunării și cei care vor aparține în viitor să știe cât de unică este Adunarea în relația ei cu Hristos. Prin faptul că a făcut cunoscut acest fapt, el a întregit Cuvântul lui Dumnezeu.

Întregirea Cuvântului lui Dumnezeu nu înseamnă că Pavel a scris ultimele cuvinte ale Scripturii. Ioan a făcut asta. Nu este vorba despre cărțile Bibliei, ci despre temele, despre lucrurile pe care Dumnezeu a vrut să le facă cunoscute oamenilor. Dezvăluirea tainelor, care erau necunoscute înainte, însemna că el a comunicat ultimele lucruri, pe care Dumnezeu a vrut să le reveleze. Toate celelalte teme, pe care Dumnezeu voia să le comunice, erau deja cunoscute. Te poți gândi la Lege, la Împărăție, la mântuire, la Persoana lui Hristos și la căile lui Dumnezeu. După ce a dezvăluit această taină despre Hristos și despre Adunare, nu a mai rămas niciun adevăr, care să mai trebuiască să fie adăugat la revelația lui Dumnezeu.

Această taină era necunoscută în veacurile trecute și în generațiilor anterioare. Acum ea este vestită, dar nu tuturor oamenilor, ci numai Adunării, „sfînților Săi”. Ea se referă la Hristos și la Adunare și, în special, la faptul că credincioșii dintre neamuri și credincioșii dintre iudei trebuie să formeze împreună *un singur* trup (Efeseni 3.4-6). Deci, Adunarea nu există începând de la Adam, pentru că ea a fost ascunsă în toate veacurile anterioare și abia acum este revelată.

Trăsătura distinctivă a Adunării este că ea este legată de un Domn ceresc; acest fapt era de neimaginat în timpul Vechiului Testament. Venirea lui Hristos pe pământ, suferințele Lui, moartea Lui, învierea Lui și înălțarea Lui la cer și întoarcerea Lui pe pământ pentru a ridica Împărăția în glorie, putere și măreție, toate acestea nu erau o taină, ci erau deja revelate. Dar un Hristos care este glorificat în cer ca Om, ca și Cap al Trupului Său, format din iudei și păgâni mântuiți, este revelat numai în Noul Testament.

Capitolul 1

Taina este aici, la fel ca în Epistola către Efeseni, unitatea lui Hristos cu Adunarea Sa. Pavel pune însă aici accentul altfel decât în Epistola către Efeseni. Acolo, el prezintă Adunarea în Hristos *în cer*. Credincioșilor din Colose le vorbește despre „Hristos în voi”. Aceasta înseamnă că Hristos este văzut aici în Adunarea Sa *pe pământ*. Aceasta înseamnă că gloria acestei taine este acum vizibilă numai pentru cei care cred. O altă particularitate este: Hristos „în voi”. La fel ca „pentru voi” din versetul 24, Pavel nu se adresează aici Adunării mondiale, ci credincioșilor din Colose. Ceea ce este valabil pentru Adunarea mondială se vede în mic în adunarea locală. Și încă ceva: „voi” sunt inițial *păgânii*. Faptul că Hristos se găsește la păgâni este ceva complet nou. Dumnezeu locuia mai înainte la poporul Său. Când a venit Domnul Isus, El a rămas la poporul Său. Dar faptul că Hristos se găsește acum la *păgâni*, pune complet deoparte poziția privilegiată a iudeilor.

În versetul 28 este vorba despre Hristos. Pavel și alți predicatori L-au vestit pe El, o Persoană, și nu o învățătură sau o filozofie. Conținutul creștinismului este o Persoană, nu o învățătură mai bună. Hristos era conținutul propovăduirii, muștrării și învățării sale. El avea în vedere pe *fiecare* om. Prin folosirea de trei ori a acestei expresii, faptul acesta este puternic subliniat. Orice diferențiere dispăruse. Este vorba despre fiecare om în parte, nu despre mulțime. Pavel nu vedea doar Adunarea în ansamblu, ci și individul. Era o slujire de la om la om. El îi avertiza pe cei neconvertiți despre mânia care urma să vină. Pe cei convertiți îi învăța marile adevăruri ale credinței creștine. Aspirația lui era ca fiecare om, prin puterea Cuvântului și a Duhului, să reflecte pe Hristos și să crească până la măsura desăvârșirii Lui. Aceasta este adevărata îngrijire.

Pavel nu se mulțumește cu faptul că cineva Îl acceptă pe Domnul Isus doar ca Mântuitor. Pentru el este important ca fiecare om, deci și tu, să fie reprezentat în mod desăvârșit în Hristos. El vrea ca tu să ajungi la stadiul maturității spirituale (acesta este sensul cuvântului „desăvârșire”) (Filipeni 3.15; Evrei 5.14). Este vorba despre a crește spre țelul în care nimic altceva nu mai contează în viața ta decât Hristos singur. Atunci nu vei cunoaște doar poziția ta înaintea lui Dumnezeu în Hristos, că Dumnezeu te vede în El, ci viața în prezența lui Dumnezeu va însemna totul pentru tine. Despre asta este vorba în viața unui om. Acest fapt nu lasă loc pentru nimic din om. Hristos este totul. Este vorba despre a deveni tată în Hristos (1 Ioan 2.13). Pentru aceasta este necesar să înțelegi cine este Hristos și caracterul tău să fie format prin această cunoaștere.

Acest țel înalt, țelul lui Dumnezeu pentru fiecare om, pe care apostolul îl avea în fața ochilor, îi cerea să-și folosească toate puterile. Aceasta a adus cu sine și multă împotrivire și luptă. Dar Hristos a lucrat în el și i-a dat putere. Slujitorul care dorește să atingă țelul din versetul 28 – ca Hristos să fie totul pentru suflet – găsește toată puterea pentru această slujire în Hristos.

Citește din nou Coloseni 1.24-29: - Gândește-te dacă Hristos este totul pentru tine în toate domeniile vieții tale.